

Dap ellă cîlti din capă și mi pespnsse, nenezindă cănpă glasă omeneskă:

„— La Kopinta? la Kopinta? nu vomă ajuța-
pe în noaptea această!“

Simul o astă-felă de mape sămătă cîndă ază
aceste cîvinte, în cîltă eramă aproape să mi perză
minciule; ună fiopă lăngă treckă prin toate vînerele mele;
o sădoape răceșimă într-oarecare această întrrevorăire
a cavalleriei că calul să, avări cîrațivă de a re-
spinde lări Pirois:

„— Shă pentru ce, băpălă teă încărătoră, nu
vomă ajuța-
pe în noaptea această la Kopinta?

„— Pentru că pădurea merde că noi! pespnsse
Pirois. Nu vezi cumă aleargă în dreapta și în
stînga noastră?“

Shă, înțip'adecără, dăpă cămă spăneamă, cumă
aleargă spreindă-și cîrchiile că o mărtură înfricoșă-
toape, niște paseră mari spăiate seără d'assupra ca-
peteloră noastre, și răbdăcinele pomiloră, desfășărindă-
se în lărgă inelă, făcă, în întunericulă miste-
riosă, atâta căzăpă de șerpi arzătoră la făgă cîldii
ștejari, față și palină epă în pădure... De odată,
Pirois stătă în locă și se pedică în doară pîchioare; opă
cîltă de băpă cavalleră tă kreță că sîntă, eramă să
kază josă.

„— Ei bine, Pirois, spirați eș, dap ce facă,
și pentru-
ce sămătă această? Înă căte-va minăte, și,
dă o mai zică săkătă, vomă și la Kopinta... Akolo,
vezi avea ună așterpnăță minănată de naie frațete ame-